

עמ"ת 28061/07/18 - לית שחרור (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 28061-07-18 שחרור(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת זהבה בוסתן
העורר	לית שחרור (עציר) ע"י עו"ד פאדי חמדן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י עו"ד אבי שגב

החלטה

כנגד העורר ושניים אחרים (להלן ביחד - **הנאשמים**) הוגש כתב אישום האוחז 17 אישומים בגין ריבוי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ניהול וארגון שירותי הסעות לישראל בצוותא וסיוע בכניסה לישראל שלא כחוק. לעורר מיוחסים אישומים 1, 4 ו-14 בלבד.

בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי החל מחודש אוגוסט 2017 ועד לחודש ינואר 2018 קשרו הנאשמים קשר, יחד עם אחרים - עידו פתיחי (להלן - **עידו**) ויעקב ונטורה (להלן - **ונטורה**), נגדם הוגש כתב אישום נפרד, להקים ולתפעל עסק המספק שירותי הסעה והעברת תושבי איו"ש, אשר אינם אוחזים בהיתר כניסה כדין לישראל, וזאת דרך "מחסום רנתיס" לשטחי ישראל.

נטען בכתב האישום כי הנאשם 1, מועמר, היה בקשר טלפוני עם השב"חים המעוניינים להיכנס לישראל, גבה מהם תשלום עבור השירות, מסר להם פרטים אודות מועד ומיקום האיסוף בתחומי איו"ש ועדכן את השותפים האחרים בפרטים הרלוונטיים.

תפקידו של העורר, שהוא אחיו של מועמר, היה לאסוף את השב"חים בשטחי איו"ש וכן לתאם ולהסיעם לנקודות המפגש בשטחי איו"ש.

אלפסי - הנאשם 3 בכתב אישום, היה אחראי על תיאום ואיסוף השב"חים מנקודות המפגש לתוך ישראל. בחלק מהמקרים אבטח את ציר הנסיעה של ונטורה, על ידי כך שחלף במחסום על מנת לבדוק את רמת הבדיקה.

ונטורה - נגדו הוגש כתב אישום נפרד - תושב ישראל, היה אחראי על איסוף השב"חים משטחי איו"ש לתוך שטחי ישראל והסעתם **בתא המטען** ברכבו לנקודות שונות בתחומי ישראל.

עידו - נגדו הוגש כתב אישום נפרד - תושב ישראל, היה אחראי אף הוא על איסוף השב"חים משטחי איו"ש לתוך שטחי ישראל והסעתם **בתא המטען** ברכבו לנקודות שונות בתחומי ישראל.

בית משפט קמא, מצא כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר וקימת עילת מעצר והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

על החלטה זו הוגש הערר שבפני, כשלטענת העורר חומר הראיות נעדר תשתית ראייתית לביצוע העבירות המיוחסות לו.

גדר המחלוקת הראייתית מצומצמת ביותר. אין מחלוקת שהעורר לא הסיע את השבחי"ם מעבר למחסום, והסנגור אינו חולק על כך שהעורר היה אוסף את הפועלים בשטחי יהודה ושומרון ומסיעם ברכב פז'ו לבן אשר משמש להסעת תושבי האזור עד לנקודת האיסוף בתוך שטחי הרשות. לכן, כך לטענת העורר, הוא לא היה צריך לדעת או לבדוק אם מדובר בפועלים שיש להם אישורי כניסה לישראל, והמחלוקת היא בשאלה אם ידע העורר שמדובר בפועלים שאין להם אישורי כניסה למדינת ישראל.

בית המשפט קמא מצא כי על ידיעתו של העורר שמדובר בתושבי האזור שאין להם אישורי כניסה לישראל ניתן למצוא בעדותו של עידו מיום 22.03.2018 בשעה 06.23, שורה 38, שם הוא קושר את העורר בכך שהוא מציין את שמו בתור הנהג של מועמר ובשורה 80 מוסיף ואומר כי: **"המשיב 2 היה מעמיס אותם לאוטו ולפעמים גם דוד (הנאשם 3 - ז.ב.)"**. בהודעה נוספת של עידו מיום 22.03.2018 בשעה 15.52 בשורה 19, הוא מזהה את העורר כחלק מהמעורבים. בשורות 120-126 הוא מתאר את חלקו של העורר בהתאם לאמור באישום 4, ומוסר כי הוא היה מחכה לעורר שיגיע מאחר ותפקידו של העורר היה להביא את השבחי"ם אליו: **"הוא ממש היה מכניס אותם לבגז' מסתיר אותם, אני בחיים לא הכנסתי"**.

בנוסף לכך, בחקירתו של העורר מיום 27.03.2018 בשעה 14.10 שורה 143, בוצע עימות בינו לבין עידו אשר שב ומפליל את העורר, כמי שהעמיס פועלים לרכב, ובשורה 161 מאשר כי העורר היה מעביר לו כספים בעניין זה.

ביהמ"ש קמא הצביע על ראיות נוספות הקשורות לאישום 4 והן שיחות טלפון בין מועמר לעורר, שמספרן 396-398-401-402-405-413 וזאת בכל הנוגע לתיאום מועד ההסעה, כאשר גם בשיחות אלה העורר מזהה על פי שמו.

גם בכל הנוגע לאישום 14, עידו הפליל את העורר. בהודעתו מיום 26.03.2018, מסר בשורות 321,325,364 תאריכים לעניין כך שהעורר העמיס את השבחי"ם לרכב, ובהתייחס לאישום 14 אישר עידו שבאותו תאריך, נפגש עם העורר

לצורך העמסת השבחי"ם. בשורה 374 זיהה עידו את עצמו בשיחה עם מועמר וזאת לצורך תיאום מפגש עם העורר (ר' גם שיחות 140, 138, 146, 142-151).

בהודעתו של עידו מיום 27.03.2018 (עמ' 3), הוא שב וציין: **"לפני שהייתי יוצא, הוא היה מעמיס לי את שב"חיים בתוך הרכב, נותן לי את הכסף ואז הייתי נוסע"** עידו מאשר כי קיבל מהעורר את הכסף 3 פעמים, וקושר אותו לרכבים ולכך שהוא היה זה שמעמיס את השבחי"ם.

עדותו של עידו אינה עומדת לבדה ובהודעת ונטורה מיום 23.03.2018 משעה 11.48, קיימת הפללה נוספת של העורר בארגון ההסעות. ונטורה זיהה את תמונתו של העורר כאחד הנהגים שלפחות 5 פעמים ראה אותו (שורות 117-123), ומתאר אותו כמי שעסק במלאכת ההחבאה והעמסת השבחי"ם (שורות 109, 114, 204, 205, שם).

באשר לגירסת העורר מצא בית המשפט קמא כי גרסתו לא היתה סדורה ובחקירתו מיום 25.03.2018 בשורה 34 ו-47 סיפר כי מזה שנתיים וחצי לא שוחח עם אחיו מועמר, הנאשם 1, ואילו בשורה 50 שינה את גרסתו, ואמר כי הפסיק לדבר איתו לפני כשבוע שבועיים מה שלא מסתדר עם הודעתו של הנאשם 1.

בכל הנוגע לתיאום ההסעות והיעדר קשר בין מועמר לעורר, קיימות שיחות נוספות לתיאומי ההסעות מיום 16.01.2018 והם שיחות 1075, 1083, 1080, 1079.

ראיה נוספת בה ראה בית המשפט קמא כראיה הקושרת את העורר למיוחס לו היתה חוסר ההסבר מצידו של העורר, לכך שכרטיסי הביקור של מועמר שעליהם מופיע פרסום שירותי ההסעות, נמצאו ברכבו. מדובר בכרטיסי ביקור בהם מופיע מס' הטלפון שהשבחי"ם מאשרים שהתקשרו אליו לשם תיאום ההסעה.

בערר ובטיעונו בפני חזר ב"כ העורר על טענותיו בפני בית משפט קמא.

ב"כ העורר היה ער להודעותיהם של עידו ונטורה אשר מסרו כי העורר היה זה שהכניס את השבחי"ם לתא המטען ובכך יש כדי לבסס את הראיה בדבר ידיעתו של העורר כי מדובר בשבחי"ם, אלא שלטענתו מצויות הודעות השבחי"ם, לרבות השב"ח שנתפס בתא המטען, המוסרים בהודעותיהם כי הנהג שהכניס אותם לישראל - עידו - הוא זה שאמר לפועל להיכנס לתא המטען. השבחי"ם לא מופיעים כעדי תביעה בכתב האישום.

לאחר שעיינתי בהודעת הערר ושמעתי טענות הצדדים, דעתי היא כי דין הערר להידחות.

מקבץ הראיות שפורטו בהחלטת ביהמ"ש קמא עליהם הצבעתי לעיל, מצביע לכאורה על ידיעתו של העורר כי הפועלים שהסיע לנקודת המפגש כדי שיכנסו לתחומי מדינת ישראל הם תושבי האזור ללא אישורי כניסה למדינת ישראל. טענת ב"כ העורר כי אין לתת אמון בהודעותיהם של עידו ונטורה שמנסים להמעיט בחלקם מקומה להתברר בהליך העיקרי ולא בדיון במסגרת ראיות לכאורה בהליך המעצר.

קיומן של הודעות נוספות שעומדות בסתירה להודעותיהם של עידו וונטורה מכרסמת אמנם בחומר הראיות אך עוצמת הכרסום אינה ברמה המשנה את האיזון עד כדי קביעה שאין בראיות פוטנציאל להרשעה.

באשר לעילת מעצר קבע בית המשפט קמא שמתקיימת בעניינו עילת מעצר כפולה הן של מסוכנות והן של הימלטות מאימת הדין. בית המשפט קמא היה ער לכך שהפסיקה קבעה כי גם בעניינם של תושבי האזור ניתן לעיתים להבטיח את התייצבותם לדיונים בבטחונות כספיים משמעותיים אך קבע כי אין זה המקרה בעניינו לאור המסוכנות הרבה העולה מהמעשים המיוחסים לעורר שכן העורר עסק לכאורה בארגון של עסק להסעות שבח"ם.

ב"כ העורר טען בהודעת הערר כי עילת המעצר היחידה המתקיימת בעניינו של העורר היא החשש להימלטות מאימת הדין בהיותו תושב שטחים וחלק על קיומה של עילת המסוכנות. לטענתו לעורר מיוחסים שני אישומים מתוך 17 ואין אינדיקציה כי הוא חלק מארגון ההסעות.

דעתי היא כי עובדות כתב האישום מלמדות על שתי עילות המעצר. מלבד האישומים 1 ו-4 שדי בהם כדי ללמד על עילת המסוכנות מיוחס לעורר גם האישום הראשון הכללי אשר אף מעצים את עילת המסוכנות. כאשר עילה זו עומדת לצד עילת החשש להימלטות מאימת הדין, לא ניתן לשחרר את העורר לחלופה שתאיין את החשש ואת המסוכנות.

לאור האמור אני דוחה את הערר.

העורר יוותר במעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ח, 06 אוגוסט 2018, בהעדר
הצדדים.